

AMBRUS MÁTÉ

Non licet bovi

Az István utcában éjfél körül,
mikor a szobában sípol az éjszaka,
van, hogy az ember az egója szélén
állva meglátja, milyen is önmaga,
néz, mintha víztükörbe nézne
egy hímszett hazugság mögül,
majd egyensúlyát veszelve szédül,
önmagába zuhan, és elmerül,

s magára talál a tudat mélyén
egy imaginárius pesti placcon,
ahol bebábozódva szendereg
a felgyülemlett lelki zaccon,
vagy vacogva csüng hideg
drótanyákból font erkélyén,
mintha szép szavakért kuncsorogna
egyedül a világ végén,

vagy egy ablakban könyököl,
teste szinte összehajtogatva,
s mintha szétágyúzott álomszöttest
szőne újra, vagy siratna:
maga elé mered, ujjával egy
álomcafatot gyömöszöl,
arra gondol, mit tehetne és sóhajt,
mert nem Jupiter ő, csak kisökör.

Gúnyafoltozás

Összekaszabolt gúnyámat foltozom,
ha hajnalban kivet magából az ágy,
és zsibbadt elmével rácsodálkozom,
hogy a hangod, az a tompa zörrenés,
milliószor ismétlődő késelés
egy tudat alatti szűk sikátorban,
ahol én – úgy rémlik – mindig meghalok:
fájlalom a vagdalt májat, szúrt vesét,
tágra nyílt hasamba befütyül a szél,
s lassan összevérzem múltam szennyését.
Azután rendre ziláltan ébredek.
Söpröm magamról a törmelékeket,
mint vályogház légitámadás után,
s miközben a zsúptetőmet foltozom,
még éjfél tájt is azon gondolkodom,
a hangod miért van még hatással rám.
Hisz nem emlékszem tisztán és pontosan,
hogy mezzoszoprán volt-e, vagy kontraalt,
hogy csontig hatolt-e, mint a híg bazalt,
s hogy volt-e lüktetése, pulzusa.
Talán „csodás” volt, „bársonyos”, „kellemes”.
Jelzőt oszt a szenilis emlékezet,
mely évek óta félnémán és félvakon
a pincében haldoklik egy pamlagon,
s csak hangzatos semmitmondásra képes.